

Arrest

nr. 129 394 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 september 2014 houdende weigering van de vraag tot verlening van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juni 2014 wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Zij werd samen met haar gezin opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel.

Tegen dit bevel diende verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd bij 's Raads arrest nr. 126.759 van 4 juli 2014 verworpen.

1.2. Op 5 juli 2014 werd verzoekster samen met haar partner M.S. en zoon D.S. gerepatrieerd. Ten aanzien van verzoekster weigerden de Macedonische autoriteiten echter de repatriëring aangezien de Macedonische nationaliteit of het verblijf in Macedonië niet kon worden vastgesteld. Verzoekster werd daarop teruggebracht naar België.

1.3. Op 25 augustus 2014 werd een nieuwe repatriëring voorzien. Deze werd echter om dezelfde reden geannuleerd.

1.4. Op 27 augustus 2014 besliste de Raadkamer te Antwerpen om verzoekster in vrijheid te stellen aangezien zij niet binnen een redelijke termijn kon worden gerepatrieerd.

1.5. Op dezelfde dag werd aan verzoekster een nieuw document bijlage 13septies afgegeven, waarbij aan verzoekster een termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend van 27 augustus 2014 tot 3 september 2014.

Aangezien de terugkeer naar Macedonië nog steeds niet kon worden bewerkstelligd, verzocht verzoeksters raadsman op 29 augustus 2014 om de termijn om het grondgebied te verlaten te verlengen tot 3 oktober 2014. Bij gebreke aan een antwoord herhaalde hij zijn vraag op 10 september 2014.

Op 11 september 2014 ontving de verzoekende partij volgende e-mail:

"In verband met uw schrijven van 29 augustus 2014 en 10 september 2014 waarin u de vraag formuleert om de termijn van het bevel om het grondgebied van mevrouw [S.Z.] te verlengen van 3 september 2014 tot 3 oktober 2014.

Wij kunnen geen gunstig gevolg geven aan uw vraag.

Op een korte periode tijdens de behandeling van de asielprocedure na, was mevrouw [S.] er van op de hoogte dat zij illegaal op het Belgisch grondgebied verbleef. Betrokkene verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat zij bij het afsluiten van haar procedures kreeg.

Op 08.07.2014 stelde DVZ in het kader van het readmissieakkoord van 18.09.2007 tussen de E-U en Macedonië een readmissieaanvraag voor mevrouw [S.] bij Macedonië. Op 1.08.2014 bevestigde de Macedonische ambassade in Brussel dat mevrouw naar Macedonië kan reizen, inderdaad op voorwaarde dat er eerst een visum wordt aangebracht op haar E-U reisdocument. Dit reisdocument is door de Macedonische ambassade naar Macedonië gestuurd en wij verwachten dat dit binnenkort opnieuw bij DVZ belandt.

Dat de Macedonische autoriteiten erkennen dat zij betrokkene moeten toelaten in hun land kan voor mevrouw [S.] een eerste stap zijn naar het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning in Macedonië.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Op 10 juni 2014 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hiertegen werd verworpen bij arrest nr. 126.759 van 4 juli 2014. Op 27 augustus 2014 werd aan verzoekster opnieuw een identiek afschrift gegeven van de bijlage 13septies, met daarop de toevoeging: *"Een nieuwe termijn van 27/08/2014 tot 3/09/2014 om middernacht wordt [S.Z.] toegestaan het grondgebied te verlaten."*

De Raad stelt vast dat de nieuwe termijn die aan de verzoekende partij werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, van 27 augustus 2014 tot 3 september 2014, louter een uitvoeringsmodaliteit is van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2014. Thans vraagt verzoekster de schorsing van de weigering om deze nieuwe termijn nogmaals te verlengen.

Naar luid van artikel 39/82, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Thans vraagt de verzoekende partij slechts de schorsing van de weigering om haar een langere termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten toe te kennen. Verzoekster wordt niet vastgehouden.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing geen maatregel is die vatbaar is voor schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bepaald door het eerdergenoemde artikel 39/82, tweede lid. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT